

Beköszöntő

Lectori Salutem!

Egy új folyóirat indul útjára. A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola megérettnek látta az időt arra, hogy tudományos folyóirattal jelentkezzen – egyelőre magyar nyelven. A lap színes, fiatalos borítója eltér az e műfajú akadémikus kiadványok dísztelenebb fedőlapjától. Jelzi azt a törekvésünket, hogy Isten Országának tanítványaiként, Jézus intését követve „kamránkból régít és újat hozunk elő”: az egyház hagyományaihoz hűen segítsük elő hitünk megértését, de ugyanakkor figyeljük az „idők jeleit” is. Ezáltal próbálunk hozzájárulni a „lángoló szeretetnek” ahhoz a párbeszédéhez, amelyet az önmagát kinyilatkoztató Isten kezdett az őt hittel befogadó emberrel, hogy „meghívja és befogadja saját közösségébe” (DV 1.), s amelyet a II. Vatikáni Zsinat folytatni kívánt Egyház és világ, hit és kultúra dialógusában is. Az egyházunk iránti felelősségtudattól és szolgálatkészségtől vezérelve így szeretnénk szolgálni a magyar szerzetesség, a Magyar Katolikus Egyház, a történelemben köztünk élő Feltámadt Krisztus ügyét.

Aki ilyen jellegű vállalkozásba fog, nagy fába vágja a fejszét. Az induló folyóiratnak egyszerre kell magas tudományos igényeket kielégítenie, és hűségese maradnia szerzetesi hivatásunk legbensőbb lényegéhez, az egyház életében oly mélyen benne gyökerező spirituális hagyományhoz. Egyszerre kívánja kutatni Istennek Jézus Krisztusban feltáruló misztériumát, és segíteni abban, hogy nyitottabb szívvel tudjuk meghallani a Lélek szavát, és megszólítani Jézus Krisztus Atyját. Egyszerre tükrözi lelkipásztori érzékenységünket gyorsan változó korunkban, és a legkisebbek, az ínséget szenvedők szolgálatára irányuló készségünket.

A szerzetesség történetében persze nem szokatlanok az effajta lehetetlen vállalkozások. Mióta világ a világ, Isten embere ég és föld között egyensúlyozik, hogy az „odafönt valókat keresve” már itt a földön „Isteni Bölcsességgel ékeskedhessék”. Ezért van szükség „szapienciális teológia” művelésére, hiszen a Bölcsesség „jótekonny, emberbarát, bátor, áthatja a szellemet: Isten erejének lehelete, az örök világosság kisugárzása és jóságának képmása” (vö. Bölcs 7,23–26). Ha jól végezzük feladatunkat, e bölcsességi mozzanatnak kell felcsillannia nemcsak a teológiában, hanem minden más tudományágban – a filozófiában, a pszichológiában, a pedagógiában – is, mindabban, ami csak fórumot kap ezeken a lapokon.

A Bölcsesség Lelke őrizze bennünk a lelkesedés reményteli lángját, a hit kegyelmét, és az önmagáról megfélelmező Isten- és emberszeretet természetfeletti erényét – Isten szent népe, mindnyájunk javára.

Pax et bonum! Békesség és jóság áradjon e füzetből rád is, Kedves Olvasó!

Orosz Lóránt OFM, rektor